

Bez hranic

Nemocnice: místo, kde žije naděje

Obsah

- 3 **Téma**
Kde je lékařská péče,
tam je naděje
- 6 **Obrazem**
Jak funguje nafukovací
nemocnice
- 8 **Naši spolupracovníci**
Školení místního personálu
zlepšuje život všem
- 9 **Zaostřeno na**
Popálené v Sýrii léčíme
na speciální klinice
- 10 **Vzkazy našich darujících**
Proč podporuji Lékaře bez
hranic? Protože můžu
- 11 **Formy podpory**
Závěť je příležitost, jak po sobě
zanechat něco víc než jen peníze

Vydavatel: Lékaři bez hranic, o. p. s.
IČ: 28476654

Vychází dvakrát ročně. Uzávěrka:
18. 9. 2024; vydání: 1. 10. 2024.
Ev. č.: MK ČR E 24670.

Zenklova 2245/29
180 00 Praha 8
Tel.: 257 090 150
office@lekari-bez-hranic.cz

Web: lekari-bez-hranic.cz
Facebook: lekaribezhranic
Instagram: msf_czech
Twitter: MSF_czech

Šéfredaktorka:
Michaela Tabakovičová
Redakce: Tereza Wyn Haniaková,
Tomáš Bendl, Kateřina Burgerová,
Barbora Cypriánová, Adéla Farkač,
Kristýna Macháčková, Michaela
Ledererová, Alena Novotná
Grafická úprava: Zuzana Votrubcová
Cena tisku: 2,60 Kč

Fotografie na titulní straně zachycuje naši
fyzioterapeutku Elise Jund v nemocnici
v Adré (Čad), kam míří mimo jiné lidé utí-
kající z konfliktem zasaženého Súdánu.
© Jan Böhm / Lékaři bez hranic

Editorial

Některé věci chybí,
ale odhodlání ne

Tomáš Bendl
vedoucí komunikace Lékařů bez hranic v ČR

„Zůstanu tady, dokud se její stav nezlepší,“ řekla mi Rebecca, když seděla vedle postele své vnučky ve státní nemocnici nedaleko města Aweil v Jižním Súdánu. Malá Atong trpěla silnou horečkou a zvracením a se svou babičkou cestovala za lékařem dva dny pěšky. Když se k nám konečně dostala, kolegové dělali vše, aby jí pomohli. Bylo už ale pozdě. Bez léků moderní medicíny se její stav stále zhoršoval a Atong nakonec zemřela ani ne za 24 hodin po přijetí. Bylo jí osm let. Příčina smrti: cerebrální malárie.

Každý příběh bohužel nemá šťastný konec. Možná právě proto se občas se-
tkáváme s poznámkami typu „proč pořád posílat peníze do Afriky, když tam
stejně nemůžeme zachránit všechny“. Mně osobně přijde tento způsob uva-
žování poněkud zvláštní hlavně z toho důvodu, že podobně nekompromisní
standard neaplikujeme ani tady u nás v Čechách. Člověk nikdy neslyší politiky
říkat: „investice do zdravotnictví jsou hloupost, nikdy nejde pomoci všem“. Práv-
dou je, že žádná nemocnice na světě není bezchybná oáza stoprocentní
efektivity. Obzvlášť v místech sužovaných ozbrojenými konflikty, endemickou
chudobou nebo dlouhodobými následky přírodních katastrof se často zadrhá-
vá všechno od zásobování přes najímání potřebného kvalifikovaného per-
sonálu až po zajištění adekvátních prostor pro ambulantní či lůžkovou péči. Přesto se však jedná o místa, která někdy pro lidi přežívající v humanitárních
krizích představují jediný ostrůvek naděje v moři utrpení.

Jen ve zmiňovaném Jižním Súdánu jsme minulý rok evidovali (mimo jiné)
téměř 330 000 pacientů a pacientek s malárií, přičemž celková úspěšnost jejich
léčby se pohybovala kolem 80 procent. Nedokázali jsme bohužel pomoci všem,
včetně malé Atong. Díky vaší podpoře u nás ale našly útočiště statisíce dalších
lidí, kteří se nakonec mohli vrátit domů ve zdraví. Aktuální vydání časopisu
Bez hranic je věnováno právě tomu, jak vypadá práce v nemocnicích, které
někdy sice mají skromné vybavení, ale odhodlání zaměstnanců v nich nechy-
bí. Věřím, že to pro vás bude inspirativní čtení. ✕

Děti a jejich opatrovatelé na dětském všeobecném oddělení v regionální nemocnici
Bay v Baidoa v Somálsku, které podporujeme. Oddělení má celkovou kapacitu 68 lůžek.

© Mohamed Ali Adan / Lékaři bez hranic

Téma

Kde je lékařská
péče, tam je naděje

Tereza Wyn Haniaková
mediální koordinátorka a bývalá manažerka
komunikace na Ukrajině, Haiti a v Palestině

**Hlasité troubení. Podlouhlá vrata, na kterých
je přeškrtnutý kalašnikov symbolizující zákaz
zbraní, se rychle otevírají. K pojízdné ambulanci
přibíhají dvě zdravotní sestry. Pod rozpáleným
sluncem z ní rychle vytahují pacienta. Má celou
paži zakrvácenou. „Střelné poranění,“
konstatuje jedna ze sester.**

Karty jsou vyložené na stole. Zbývá pár slovních poky-
nů a zdravotnický tým je sladěný. Pacient míří do útrob
nemocnice. Ticho tady nepanuje. Na dřevěných lavicích
i plastových židlích čekají další desítky pacientů a pacien-
tek, kteří se tísní v malém prostoru. Běžný šum lékařské
pohotovosti, kde se provádí triáž pacientů, občas proříz-
ne zvuk vzdálené střelby. Ta rozechvívá nervové sousta-
vy všech přítomných.

Bolest každého z nich má jiný původ. Oči malého popá-
leného dítěte zejí do prázdna. Jiná žena si ochranně
svírá břicho, pod srdcem nosí své ještě nenarozené dítě
a třese se. Další muž se opírá o zeď, jedna z jeho nohavic
je vyhrnutá až nad koleno. Na lýtku má připevněnou

externí fixaci, rána je stále otevřená. Hodiny ubíhají
a pacientů postupně ubývá. Lékaři dělají, co je v jejich
silách, aby se o všechny postarali. Další den to ale zase
začne nanovo.

Nemocnice může mít tisíce podob

Od pískem zavátého Jižního Súdánu přes divokou kolum-
bijskou džungli až po kopcovité Haiti. Napříč kontinen-
ty stále existují oblasti s nedostupnou zdravotní péčí.
Lékař sídlí buďto příliš daleko, nebo si ho lidé zkrátka
nemohou dovolit. Taková je realita míst, kde nemocnice
Lékařů bez hranic představuje jediný bezpečný přístav,
jedinou šanci na zdravotní pomoc.

„Když dnes potřebujete lékařskou péči v uprchlických
táborech, odkážou vás na soukromou kliniku. Ta ale
není zadarmo. Bez peněz nepřežijete,“ říká James Mirye,
starosta jedné z jihosúdánských vesnic. Každý den pře-
konává mnohé překážky: zajistit přístřeší, sehnat jídlo,
vodu i dřevo na oheň. Najít způsob, jak se dostat k lékaři,
rovněž patří mezi jeho trápení. Kvůli své komunitě se ale
rozhodl už během občanské války v letech 2016 až 2018
neutéct do sousední Ugandy. „Lidé v Kajo Keji [Jižním
Súdánu, pozn.] přežívají jenom díky Lékařům bez hra-
nic.“ Přesto má James Mirye strach. „Pokud odejdou, jak
jen přežijeme?“

Nemocnice je zdravotnické zařízení k ošetřování a léčení
nemocných. To říká slovník českého jazyka. Tato záříze-
ní ale nepředstavují jen budovy. Někdy se jedná o velké,

© Jinane Saad / Lékaři bez hranic

Lékařka Tamana Eshanzada kontroluje novorozence na novorozeneckém oddělení intenzivní péče v regionální nemocnici Mazar-i-Sharif (Afghánistán), kterou podporujeme.

Zákaz zbraní na bráně nemocnice v Port-au-Prince (Haiti).

© Sandra Lamarque / Lékaři bez hranic

podlouhlé a vyvýšené kontejnery, to kdyby přišlo země-třesení. Nebo látkové stany, v nichž jsou dvě řady lůžek. Na obou bocích stanu jedna. Když je situace kritická, jedno lůžko musí sdílet i více pacientů najednou.

Specifickou inovací jsou nafukovací nemocnice. Jindy takové zařízení může mít podobu velké dodávky s lůžkem, léky, zdravotníky a řidičem. Takzvané mobilní kliniky se dostanou za pacienty do odlehlých vesnic. Speciální byl i zdravotnický vlak na Ukrajině, který přepravoval raněné z míst zasažených bojem do bezpečnějších částí země.

Lékaři si někdy musí vystačit s málem. „Zjišťujeme, co dalšího na sále v severoafghánském Kundúzu nemáme ve srovnání s tím, co mám zcela běžně k dispozici při práci v České republice. Nemáme tak pěkný operační stůl, lampu, rouškování, jehelec, šití, klimatizaci, transportní lůžko... a krev. Tu jedinou sem z domova nedostaneme. Ale ostatní můžeme,“ vzpomíná Tomáš Šebek, který jako chirurg po několik let působil na misiích Lékařů bez hranic. Materiál se ke zdravotníkům dostává letadly, auty, motorkami a někdy i lodí.

„A hlavně hodně zdraví!“

Lidé po celé planetě se od sebe jen pramálo liší. Dospělí pracují, a díky tomu užijí sebe i své blízké. A děti si zase hrají, s čímkoli, co mají po ruce. Když si lidé navzájem něco přejí, na prvním místě bývá vždycky pevné

zdraví. To je všude stejné. Jen to totiž dokáže zlepšit všechny ingredience života. A na ty, kterým války, epidemie nebo živelní pohromy vzaly nebo podlomily zdraví, dopadají nelítostné následky.

„Jsem v pořádku, je to ale náročný... Slyšíš? Celých deset vteřin, co ti nahrávám tuhle zprávu... a zatím žádný výbuch. Je to ale v pořádku. Jsem tam, kde mám být,“ popisuje situaci náš projektový koordinátor z Pásmu Gazy, kde je zdravotnický systém absolutně zdecimovaný. Zbývají jen hromady sutin a uprostřed nich Násirova nemocnice, kterou má na starosti. Představuje poslední funkční porodnici na celém jihu Gazy.

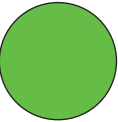
Všechnu námahu, stres a chronickou únavu našich týmů po celém světě vyvažuje uspokojivý pocit, že náročné situace, které zažívají, mohou končit i úspěšně provedenou operací, vyléčenou nemocí nebo přibývajícimi gramy v případě podvyživených dětí i dospělých.

Množství drobných vítězství, která by se vyjímal na filmovém plátně, a přitom se o nich svět většinou nedozví. Přesto jsou tyto radostné momenty, ať už mají jakoukoli podobu, motorem pro lékaře, zdravotní sestry, logistiky, manažery a všechny ostatní personál našich nemocnic ve více jak 900 projektech. Ale také je pohání pocit, že za nimi stojí 7 milionů darujících z celého světa. Bez nich by James Mirye z Jižního Súdánu ani muž se zakrvácenou paží, kterého přivezla sanitka na Haiti, nemuseli přežít. ✕

Triáž

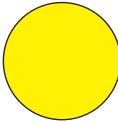
V případě přírodní katastrofy nebo ostrého konfliktu se nemocnice rychle plní pacienty. Obrovský počet lidí čeká na chodbách či před nemocnicí. Spustí se trauma plán, zdravotníci provádí tzv. triáž, tedy systém třídění pacientů a patientek dle závažnosti jejich zdravotního stavu. Podle výsledku triáže pak lékaři postupně přijímají své pacienty.

Barevné značení pacientů

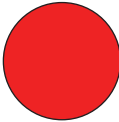
Zelená

Drobná zranění či chronické nemoci. Pacient nepotřebuje okamžitou pomoc.

Žlutá

Pacient je plně při vědomí a není v přímém ohrožení života. Měl by zůstat v nemocnici a jeho životní funkce by měly být monitorovány (puls, tlak a dechová frekvence).

Červená

Pacient potřebuje urgentní zákrok. Je nebo může být v ohrožení života

Černá

Pacienta nebude možné zachránit. Pokud se jedná například o živelní pohromu, do této kategorie spadají i ti, co nepřežili.

Jak funguje nafukovací nemocnice

Adéla Farkač
koordinátorka digitální komunikace

Když propukne přírodní katastrofa nebo začne válka, je potřeba ošetřit velké množství pacientů a pacientek. V takových situacích někdy postavíme nafukovací nemocnici.

48 hodin. To je čas, za který naši kolegové a kolegyně zvládnou postavit nemocnici v základní verzi.

Lékaři bez hranic

Je to moderní řešení, které nám umožňuje zajistit plně funkční zdravotnické zařízení tam, kde je o něj právě největší nouze.

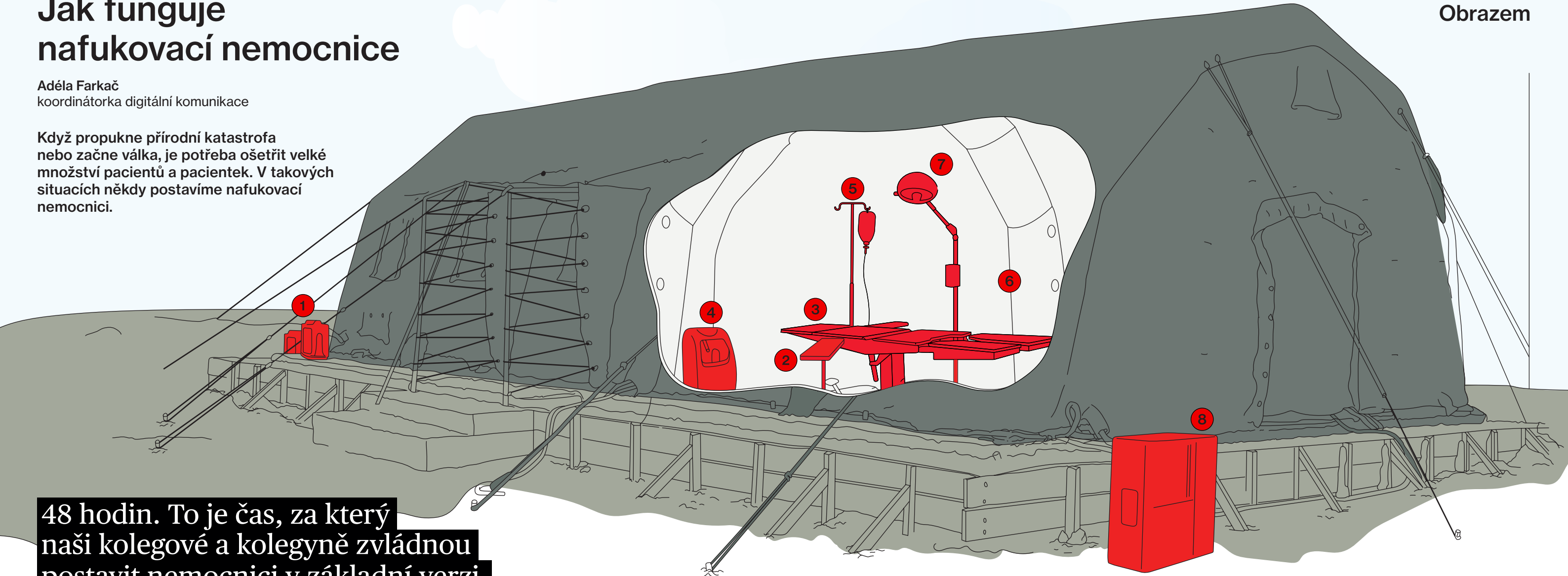
Nemocnici běžně tvoří několik stanů, které se napnou pomocí nafukovací výztuže. Po vztyčení základní konstrukce přijdou na řadu logistici, ti se postarají třeba o osvětlení a klimatizaci. Pak zajistí přívod vody. Nakonec prostor vybaví lůžky, zdravotnickými přístroji a materiálem.

Tento typ nemocnice jsme použili třeba po zemětřesení na Haiti, tajfunu na Filipínách nebo ve válečných zónách v Jemenu a v Sýrii. Nejnovější zdravotnické zařízení tohoto typu je v čadském Adré, kam přichází velké množství uprchlíků ze sousedního válkou zmítaného Súdánu. Nafukovací nemocnice je praktická, lehká, snadno se transportuje a především díky ní můžeme ve velmi krátkém časovém úseku začít pomáhat lidem, kteří naléhavě potřebují zdravotní péči. ✕

Například v Čadu se pod plachtami nachází:

- 170 lůžek
- porodnice s dalšími 36 lůžky
- 2 operační sály
- oddělení sterilizace nástrojů
- laboratoř
- RTG pracoviště

Obrazem

1

Pumpy

Pomocí pump se nafukují výztuže, trvá to jen cca 8 minut.

2

Stolek na nástroje

Zde je připravena sada sterilizovaných nástrojů.

3

Operační stůl

Na tomto stole leží pacienti při provádění zákroků.

4

Koncentrátor kyslíku

Koncentrátor vyrábí z okolního vzduchu kyslík.

5

Infuzní stojan

Stojan, který slouží k podávání infuzních roztoků.

6

Výztuže

Po nafouknutí tvoří výztuže kostru, která drží plachtu stanu.

7

Operační lampa

Správné osvětlení je nezbytné pro provádění operací.

8

Klimatizace

Udržuje stálou teplotu i v extrémních podmínkách.

Naši spolupracovníci

Školení místního personálu zlepšuje život všem

S Lékaři bez hranic jsem se zúčastnila již několika misí, ale když mi loni přišla nabídka opět vyjet do Sierry Leone s Akademií MSF, chvíli jsem přemýšlela. Mise nejsou nikdy snadné, člověk neví, co přesně může očekávat. Brala jsem to ale jako zajímavou výzvu, na jejímž konci se nám podařilo snížit počet pooperačních infekcí z 20 % na pouhé 1 %.

Nápad na Akademii MSF [MSF = mezinárodní zkratka pro Lékaře bez hranic, pozn.] se zrodil v roce 2016. Lékaři bez hranic se často potýkají s kritickým nedostatkem kvalifikovaných pracovníků a pracovníc. Pokud zemi sužuje ozbrojený konflikt nebo podvýživa, jde vzdělávání stranou.

Abyste mohli otevřít nemocnici, potřebujete zkušený personál. Akademie MSF proto vyvinula programy pro zdravotní sestry, porodní asistentky a další zdravotnické pozice, aby zajistila, že pacienti a pacientky dostanou tu nejvyšší péči v místě bydliště. Nemocnice Lékařů bez hranic v Kenemě v Sieře Leone, která slouží jako porodnice a pečuje také o děti do pěti let, zaměstnává přibližně 900 pracovníků a pracovníc. Pouze 35 z nich jsou cizinci jako já.

Zlepšování kvality pomoci v zemi s nejvyšší úmrtností těhotných žen

Země má za sebou těžká období - občanskou válku i epidemii eboly. V důsledku toho zemřelo mnoho lidí a země přišla mimo jiné o celou generaci zdravotníků. Školy jsou nyní otevřené, ale jejich kvalita stále není na takové úrovni, jakou by si zde přáli. Sierra Leone se navíc držela na předních příčkách zemí s nejvyšším počtem úmrtí těhotných žen a matek. Mým úkolem na misi bylo sestavit vzdělávací program pro zdravotní sestry pracující na operačním sále (takzvané instrumentářky). Sepsala jsem za pomoci kolegů 5 chybějících lekcí, vytvořila a upravila plány lekcí, materiály, prostě všechno. Celý program je založen na praktických dovednostech, samozřejmě s nezbytnou dávkou teorie.

První dva týdny po příjezdu do projektu jsem na sále trávila každý den. Musela jsem zjistit, jak to tam funguje, jak se pracuje, co funguje dobře a kde je potřeba zapracovat. První šok mě čekal hned při vstupu na operační sál, kde jsem zjistila, že se lidé ani nepřevlékají do „sálového mundúru“. Každý, kdo chce, může na sál jen tak vejít - v oblečení a obuvi zvenku. Bylo určité co zlepšovat. Na začátku kurzu každý prošel vstupním testem, teoretickým i praktickým, abychom zjistili, kde jsou největší mezery a kde začít. V průběhu roku museli dvakrát měsíčně chodit na všechny teoretické hodiny a hlavně absolvovat všechna praktická cvičení. Sestavila jsem „rozvrhy“ a striktně se jich držela, aby všichni měli stejné příležitosti v učebně i na operačním sále. Programu se zúčastnilo 16 zdravotních sester (žen i mužů) a 14 z nich úspěšně dokončilo celý program a získalo certifikát spolupodepsaný celostátní komorou sester.

Těchto 14 perioperačních sester je úplně první skupinou zdravotních sester v Sieře Leone, která prošla komplexním školením. Jako tým dokázala zavést velké změny v individuální i celkové praxi na operačním sále. Jedním z výsledků je, že počet pooperačních komplikací v podobě infekcí se snížil z původních 20 % na méně než jedno. Lékaři bez hranic poskytli těmto zdravotním sestrám vzdělání a příležitost, která nebyla ve srovnání s Evropou v Sieře Leone ani běžná, ani možná. ✕

82 % našich zaměstnanců tvoří místní kolegové a kolegyně na projektech*

*z celkového počtu zaměstnanců Lékařů bez hranic za rok 2023

O autorce
Katarína Madejová

Dosud se zúčastnila misí v Sýrii, Jižním Súdánu, Afghánistánu a Sieře Leone. Katarína působí jako všeobecná sestra se specializací instrumentářka na operačním sále. Před tím, než se přidala k Lékařům bez hranic, pracovala v Praze, doma v Popradu, ale také například v Saúdské Arábii.

© Abdulrahman Sadeq / Lékaři bez hranic

Sedmiletá Duha se na popáleninové klinice věnuje volnočasovým aktivitám spolu s týmem pro duševní zdraví, aby se po popáleninách rukou znovu adaptovala na okolní prostředí.

Popálené v Sýrii léčíme na speciální klinice

Barbora Cypriánová
specialistka na digitální komunikaci

Vařit či topit mohou jen pomocí nekvalitního paliva, u kterého hrozí vybuchnutí. Ačkoliv miliony syrských obyvatel utekly od války do bezpečnější části země, kvůli nuzným podmínkám neustále riskují své zdraví. Především v zimě se tu setkáváme s velkým množstvím popálených pacientů a pacientek, hlavně dětí. Jediné místo v severozápadní Sýrii, které o ně pečuje, je klinika popálenin ve vesnici Atmeh. Sedmiletá Duha utrpěla těžké popáleniny na rukou, když si doma hrála se svým bratrem. V jejich domě se totiž vznítila nafta. Také další děti popálil domácí požár, a to i v obličeji. Do nemocnice je přijímáme ve vážném stavu. Bydlí ve stanech, které snadno vzplanou. Ve velmi chudé, severozápadní části Sýrie bydlí asi 5 milionů lidí. Velká část z nich je tu nově, utekli před více než 12 let trvající válkou. Teď žijí v provizorních přístřešcích. Jsou odkázáni na primitivní vařiče a topné systémy a na levné palivo, které se může snadno vznítit. Příběhy popálených dětí tady nejsou ojedinělé. Ve stanech, které snadno začnou hořet, se na malém prostoru může popálit celá rodina. Zaměření nemocnice vyvolává místní potřeba. Naše nemocnice ve vesnici

Atmeh se původně soustředila na akutní úrazovou chirurgii a starala se o raněné ve válce. V roce 2013 se však kvůli častým případům popálení začala zaměřovat právě na jejich léčbu. Pacienti a pacientky s popáleninami potřebují specializovanou, nákladnou a dlouhodobou lékařskou péči odborného personálu, který je obtížné sehnat. I proto je to jediné zařízení v severozápadní Sýrii, které se o vážně popálené pacienty stará. Provádíme chirurgické zákroky, kožní štěpy, obvazy, fyzioterapii a psychologickou podporu i rekonstrukční operace: v případě nutnosti jim například transplantujeme kůži. Lidé v různých oblastech mají odlišné potřeby, na které reagujeme. Místním pomůžeme jediné tak, že jim budeme poskytovat péči, jakou opravdu potřebují. ✕

Každý rok jiná destinace

To není dovolená, to je práce u Lékařů bez hranic.

V současné době hledáme hlavně gynekology, anesteziology a chirurgy, ženy i muže.

Přihlaste se na informační večer:

lekari-bez-hranic.cz/informacni-vecery

Proč podporuji Lékaře bez hranic? Protože můžu

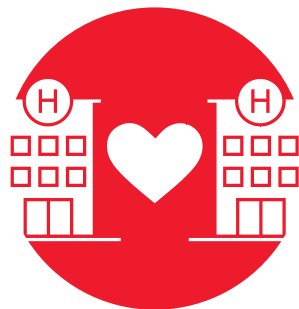
Protože žiji teď a tady. Nežiji ve středověku, kdy se dobře dařilo opravdu jen hrstce lidí, a ani v novověku, kdy to nebylo o moc lepší. Nežiji ani ve století dvou světových válek a nežiji ani jako generace našich rodičů za vlády KSČ. Žiji ve svobodné demokratické zemi v civilizované a bezpečné Evropě (ačkoliv zlo je nedaleko). Tady jsou navíc našťastí velmi výjimečné i přírodní katastrofy jako zemětřesení, hurikány, tsunami nebo mimořádná sucha.

To vše jsem si znovu uvědomila po přečtení starého článku hudebního kritika Jiřího Černého z ledna 2005 „Patřím mezi osm procent nejbohatších lidí na světě“. Vřele doporučuji každému, kdo žehrá na „osud“.

Hlavní myšlenka článku je: „Žijete-li v pěkném bytě, máte dost jídla a umíte číst, jste členem velmi úzké skupiny. Vlastníte-li nadto i počítač, jste členem elity. Pokud se dnes ráno vzbudíte a budete víc zdraví než nemocní, jste šťastnější než celý milión lidí, kteří nepřežijí tento týden.“

Pokud jste nikdy nebyli v bitvě, nezažili osamělost uvěznění, utrpení, mučení nebo vyhladovění, jste na tom lépe než půl miliardy lidí. Pokud máte jídlo v lednici, na sobě šaty a střechu nad hlavou, jste bohatší než 75 % lidí této planety. Máte-li peníze v bance, v peněžence a strádáte do kasičky, patříte mezi 8 % nejbohatších lidí na světě.“

Moji rodiče mi byli příkladem. Maminka, lékařka, měla své povolání opravdu jako poslání. Vzpomínám například, jak byla mezi prvními, kdo se šel přihlásit na transfúzní oddělení, když u nás ve městě došlo k výbuchu v jednom obytném domě. A tatínek pomáhal každému, kdo to potřeboval - radou, pomocnou rukou, svým časem, dobrou náladou. Dnes už tu nejsou a já se je snažím nezklamat. A tak pomáhám. Jsem lékařka pediatr po mamince. Je mi 56 let. Na misi s Lékaři bez hranic prostě nemám (odvahu, fyzičku, znalosti, ...). Takže zbývá pomoc finanční. A беру to jako samozřejmost, když patřím mezi těch 8 % nejbohatších lidí na světě. Do péče jsem přijala téměř 400 dětských pacientů z Ukrajiny. Proč? Protože můžu.

Kdo chce, hledá způsoby (jak pomoci), kdo nechce, hledá důvody (proč to nejde). Celá moje rodina je v tom se mnou zajedno a patří jim můj dík a také mojí zdravotní sestře Petře, bez jejíž pomoci by to nešlo. I oni všichni pomáhají, protože můžou.

Važme si toho, že pomoc můžeme poskytovat.
S hlubokou úctou k Vaší práci

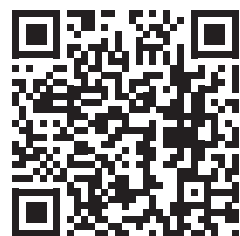
MUDr. Hana Brožová
dětská lékařka, Karlovy Vary, dárkyní je od roku 2014

Nemocnice nemocním, nová iniciativa Lékařů bez hranic

Dlouhodobě vnímáme úžasnou podporu od lidí, kteří pracují v oblasti zdravotnictví. Uzdravovat je jejich životní poslání a chtějí pomoci i nad rámec své pracovní role.

Ačkoliv by třeba rádi vyjeli na misi, z různých důvodů nemohou. Kromě toho si uvědomují, jak ztížené podmínky naši kolegové a kolegyně na misích mají. Proto volí podporu formou daru, a zachraňují tak lidské životy i za hranicemi této republiky.

Zapojte se i vy a vytvořte ve svém týmu sbírku na podporu nemocnic na našich projektech. Děkujeme.

Bližší informace:
www.lekari-bez-hranic.cz/nemocnice-nemocnicim

Naše malé pacienty léčíme z podvýživy i díky darům z vašich závětí.

© Peter Bräunig

Závěť je příležitost, jak po sobě zanechat něco víc než jen peníze

Jsme velmi vděční našim darujícím, kteří se rozhodnou zahrnout naši organizaci do své závěti. Jejich odkazem je tak život – pomoc lidem po celém světě. Pokud se k takovému kroku rozhodujete, sestavili jsme pro vás odpovědi na několik otázek.

Kdo po vás zdědí pozůstalost podle českých zákonů?

V České republice se dědí buď podle takzvaných dědických tříd, nebo podle závěti (pokud ji sepišete). Dědické třídy znamenají, že váš majetek bude podle občanského zákoníku rozdělen mezi dědice na základě jejich blízkosti k vám. Se závětí můžete své přání upřesnit - a navíc můžete část majetku věnovat i na dobročinné účely.

Proč se lidé rozhodnou odkázat část majetku dobročinné organizaci?

Důvody jsou různé, ale mohou je ovlivnit například tyto faktory:

- Kdo za svého života podporuje charitativní organizace, chce pomáhat i po svém odchodu.

- Když jsou dědicové zabezpečeni, dává dárčům smysl věnovat část majetku pro další dobro.
- Majetek by propadl státu. Především u lidí, kteří nemají dědice a nezanechají závěť. Stát tím ročně získá okolo 300 milionů korun.

Co z dědictví Lékaři bez hranic pořizují?

Z darů ze závěti jsme schopni pořídit významnou pomoc. Například zaplatit práci porodní asistentky, která zachrání život ženy během komplikovaného porodu. Nebo pořídit generátor tam, kde lékařům a lékařkám kvůli nedalekým výbuchům vypadává během operací elektrina. Případně ošetřit zraněné po nečekaném a silném zemětřesení. ✕

Máte jinou otázku?

Více informací najdete na lekari-bez-hranic.cz/zavet nebo kontaktujte naši manažerku filantropie Michaelu Ledererovou: michaela.ledererova@prague.msf.org, tel.: +420 775 011 900.

Jedna z nemocnic, které provozujeme, se věnuje rekonstrukční chirurgii.

Slouží lidem ze širokého okolí, kteří mají válečná zranění třeba z důvodu vybuchlé bomby. Součástí je i rehabilitace. Tato nemocnice se nachází v... (tajenka).

- 1 Nemocnice: místo, kde žije...
- 2 Zdravotnické zařízení, kde přicházejí na svět děti
- 3 Systém třídění pacientů dle závažnosti jejich stavu
- 4 Příjmení školitelky Akademie MSF
- 5 V Sýrii léčíme...
- 6 Barva označující pacienty, kteří potřebují urgentní operaci
- 7 Komplexním školením v Sieře Leone prošlo 14 zdravotníků...
- 8 V případě nutnosti u popálených pacientů transplantujeme...
- 9 Výztuže nafukovací nemocnice se nafukují pomocí...

1	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
2	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
3	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
4	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
5	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
6	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
7	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
8	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
9	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____

Odpovědi hledejte v textech časopisu.

Vybavte svou Nemocnici bez hranic

Budte v roli vedoucího mise a společně s přáteli zařídte vlastní virtuální nemocnici. Přispějete tak k vybudování skutečné nemocnice v terénu.

Bližší informace naleznete na:
www.nemocnice-bez-hranic.cz